

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 361/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby po tom, ako na základe dovolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016 podľa § 386 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 19/2013 z 18. apríla 2013 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech sťažovateľa a dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku tento rozsudok súdu druhého stupňa zrušil.

3. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv tým, že najvyšší súd sa žiadnym spôsobom „nevysporiadal s podaným návrhom podľa čl. 5 ods. 1, 4 dohovoru zo dňa 20. 3. 2016“, ktorým sťažovateľ „doplnil dovolacie konanie“. Je tiež presvedčený, že dovolací súd „postupoval v rozpore s Dohovorom ako aj Ústavou čl. 154c ods. 1, keď postupom podľa Trestného poriadku nahradil nezákonné pozbavenie... slobody“ sťažovateľa „od 23. 10. 2013 do 19. 7. 2016 zrušením dovolaním napadnutého nezákonného rozsudku KS TN sp. zn. 2 To/19/2013 zo dňa 18. 4. 2013 a toto nezákonné pozbavenie... slobody nahradil podľa vnútroštátneho práva rozhodnutím o väzbe uznesením... sp. zn. 2 Tdo 10/2016 zo dňa 19. júla 2016, ktoré sa javí byť zákonné z formálnej stránky, pričom súd materiálne podmienky už neskúmal.“.

4. Podľa sťažovateľa najvyšší súd „v uznesení o... vzatí do väzby porušil Dohovor, Ústavu aj Trestný kódex, keď“ ho „postupom podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku vzal do väzby a to z dôvodu, že v... prípade “ sťažovateľa „je väzba podľa § 71 ods. 1 vyčerpaná, nakoľko... bol v tejto trestnej veci väzobne stíhaný od 31. 3. 2008 do 2. 12. 2008, kedy... bol z väzby prepustený“.

5. Napadnutému uzneseniu vo vzťahu k odôvodneniu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sťažovateľ vytýka, že v ňom najvyšší súd „uviedol

nepravdu, že v pôvodnom konaní bolo potrebné najskôr vydať príkaz na zatknutie, konať proti“ sťažovateľovi „ako proti ušlému a prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu zabezpečiť“ jeho „vydanie z Anglicka do výkonu trestu odňatia slobody“, pretože „zo spisu jasne vyplýva, že opatrením zo dňa 5. 11. 2011 súd rozhodol, že sa bude konať ako proti ušlému, následne bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Pov. Bystrica dňa 15. 10. 2012, následne vyhlásený rozsudok KS TN dňa 18. 4. 2013 a až dňa 17. 5. 2013 bol vydaný európsky zatýkací rozkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol realizovaný dňa 23. 10. 2013 v Londýne, kde... bol“ sťažovateľ „zadržaný v práci“.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že väzba, ktorú vykonáva, bola *„uvalená ako trest za predchádzajúce konanie proti ušlému, ktoré malo jednoznačne nezákonný charakter a to na viacerých úrovniach“*.

7. V súvislosti s konaním pred súdmi prvého a druhého stupňa, keď tieto proti sťažovateľovi viedli trestné konanie ako proti ušlému, sťažovateľ spochybnil osobu jeho obhajcu, a to pokiaľ ide o oprávnenosť výkonu jeho advokátskej činnosti.

8. Za pochybenie najvyššieho súdu sťažovateľ považuje aj skutočnosť, že mu proti rozhodnutiu o vzatí ho do väzby *„odňal právo podať riadny opravný prostriedok“*.

9. Postup dovolacieho súdu je podľa sťažovateľa prejavom *„absolútnej sudcovskej svojvôle... celkom sa vymykajúci zákonnosti“*. Sťažovateľ prízvukoval, že rozhodnutiu najvyššieho súdu chýba *„zákonné a ústavne konformné odôvodnenie väzby aj v zmysle čl. 17 ods. 2 Ústavy, ak odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby neobsahuje riadne vysporiadanie sa s obranou sťažovateľa v jej základe poukazujúcim na jej nezákonnosť“*.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016.

Rovnako požadoval priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

11. Zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu ústavným súdom.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

14. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa „nevysporiadal“ s podaním, ktorým sťažovateľ doplnil svoje dovolanie, sťažovateľa vzal dovolací súd do väzby bez toho, aby preskúmal, či sú splnené aj materiálne podmienky väzby, sťažovateľa najvyšší súd pozbavil osobnej slobody napriek tomu, že väzba podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku už bola v jeho prípade „vyčerpaná“, najvyšší súd rozhodnutie o väzbe sťažovateľa nedostatočne odôvodnil a uviedol v ňom „nepravdu“, a napokon aj tým, že mu dovolací súd odňal právo podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o jeho osobnej slobode. Postup najvyššieho súdu v jeho trestnej veci sťažovateľ považuje za svojvoľný a nezákonný, ktorého výsledkom je nezákonné a ústavne nekonformné rozhodnutie.

19. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

20. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

21. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

22. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

23. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

24. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že sa najvyšší súd nevysporiadal s podaním sťažovateľa z 20. marca 2016, ktorým doplnil svoje dovolanie, ústavný súd sa s jeho obsahom oboznámil a konštatuje, že podanie je označené ako „*Žiadosť*“, ktorou sťažovateľ žiadal, aby ho najvyšší súd „*informoval o stave konania, aké úkony a kedy boli vykonané, aké úkony a kedy sú plánované, ako aj rozhodnutia, ktoré boli v tomto konaní na NS SR vykonané*“. V ďalšej časti podania sťažovateľ uviedol: „*ako účastník konania podávam žiadosť/návrh v zmysle Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, čl. 5 ods. 4*“, ktorého znenie citoval „*s poukazom na čl. 154c ods. 1 Ústavy SR. Navrhujem súdu... postup podľa § 382a Tr. por.*“, ktorého znenie takisto citoval, a „*tiež žiadam súd, aby po bezodkladnom preskúmaní zákonnosti môjho pozbavenia rozsudkom OS Pov. Bystrica... vydal rozhodnutie o mojom prepustení na slobodu v zmysle vyššie uvedeného ako aj dovolacích dôvodov dovolania*“.

25. Na toto podanie najvyšší súd reagoval prípisom sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 22. marca 2016, v ktorom sťažovateľovi oznámil, že „*dňa 16. marca 2016 bola vec vrátená Okresnému súdu Považská Bystrica ako predčasne predložená na doplnenie postupu podľa § 376 Tr. por., pričom vo veci neboli prijaté doposiaľ žiadne rozhodnutia týkajúce sa merita veci*“.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemohol akceptovať tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na osobnú slobodu najvyšším súdom v súvislosti s podaním z 20. marca 2016, keďže jednak v tom čase trestnou vecou sťažovateľa nedisponoval a jednak na doplnenie dovolania primeraným spôsobom reagoval, a teda sa s ním „vysporiadal“ v zmysle jeho obsahu v zhode s reálnym skutkovým stavom.

27. Navyše je potrebné pripomenúť, že ochrany práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru sa nemožno domáhať v konaní o dovolaní, ktoré je prakticky konaním a rozhodovaním o právoplatne skončenej trestnej veci a ktorá takou ostáva až do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu (aj to iba v prípade, pokiaľ dovolací súd zruší dovolaním napadnuté rozhodnutie). Podanie dovolania (resp. jeho doplnenia) nemožno považovať za návrh podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože v zásade záruky čl. 5 ods. 4 dohovoru boli naplnené odsudzujúcim rozsudkom súdu v pôvodnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že Európsky súd pre ľudské práva svojou judikatúrou [De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgicku, rozsudok, 18. 6. 1971, č. 2832/66, 2835/66 a č. 2899/66] vytvoril koncept tzv. inkorporovanej kontroly, podľa ktorej v prípade, že prvotné rozhodnutie o pozbavení osobnej slobody urobil súd v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a že súdny prieskum požadovaný týmto ustanovením je už zahrnutý v pôvodnom rozhodnutí súdu o pozbavení slobody (odsudzujúci rozsudok). Preto v prípade osôb odsúdených na nepodmienečný trest odňatia slobody v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru sa z konceptu inkorporovanej kontroly vyvodzuje záver, že po dobu trvania trestu vymeraného príslušným súdom v odsudzujúcom rozsudku odsúdený nemá nárok domáhať sa prieskumu zákonnosti zbavenia slobody v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru [pozri tiež napr. Iorgov (II) proti Bulharsku, rozsudok, 2. 9. 2010, č. 36295/02, § 72 – § 77; Gasparyan proti Arménsku (č. 2), rozsudok, 16. 6. 2009, č. 22571/05, § 23].

28. Podstatným tiež je, že predmetom dovolacieho konania ako takého (t. j. rozhodovania o dovolaní) nie je a priori rozhodovanie o osobnej slobode, k tomu dochádza až po rozhodnutí o samotnom dovolaní, a to v závislosti na jeho výsledku, preto domáhať sa postupu v súlade s čl. 5 ods. 4 dohovoru pred tým, ako bude známe, či vôbec dôjde ku konaniu a rozhodovaniu o osobnej slobode (tak ako to požadoval sťažovateľ), je prinajmenšom predčasné a nedostatočne relevantné. Aj z tohto dôvodu je táto námietka sťažovateľa nenáležitou.

29. Vo vzťahu k neskúmaniu splnenia materiálnych podmienok vzatia sťažovateľa do väzby ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016, v odôvodnení ktorého je uvedené:

„Podľa § 380 ods. 2 Tr. por., ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky... zistil, že obvineného [REDAKOVANÉ] nemožno prepustiť na slobodu, lebo je u neho daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Tento dôvod je založený na obave, že obvinený ujde, alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, alebo trestu, najmä preto, že hoci má stále bydlisko, v pôvodnom konaní maril súdne konanie dlhotrvajúcim sa skrývaním a vyhýbaním sa trestnému stíhaniu pobytom v cudzine.

Spomenutá obava zakladajúca väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. u [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva z jeho správania sa v pôvodnom konaní, kedy sa na adrese trvalého bydliska permanentne nezdržoval, a nebolo mu možné preto doručiť súdne zásielky, bolo preto potrebné vydať najskôr príkaz na zatknutie, konať proti nemu ako proti ušlému a napokon prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu zabezpečiť jeho vydanie na výkon trestu odňatia slobody z Anglicka do Slovenskej republiky. Uvedené skutočnosti sú preukázateľné z viacerých správ Policajného zboru Slovenskej republiky založených v spise a v neposlednom rade z uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica z 5. decembra 2011, sp. zn. 1 T 136/2010, zápisníc o hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu a zápisnice o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu.

Dĺžka trvania väzby obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 380 ods. 2 Tr. por. sa podľa § 380 ods. 3 Tr. por. posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní, pričom táto začala plynúť okamihom vyhlásenia rozhodnutia o väzbe na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu, t. j. 19. júla 2016 o 11.00 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ].“

30. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa rozhodnými skutkovými aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne jednoznačné a presvedčivé odpovede.

31. Dovolací súd uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti vyplývajúce z trestného spisu vzťahujúceho sa na vec sťažovateľa ho viedli k záveru, že existuje dôvodná obava, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, v čom videl naplnenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na priebeh a okolnosti samotného trestného konania pred súdmi nižších stupňov, keď sa proti sťažovateľovi konalo ako proti ušlému a napokon na výkon trestu odňatia slobody ho z Anglicka bolo potrebné zabezpečiť prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu. Ústavný súd nezistil nič, čo by mohol najvyššiemu súdu v tomto smere (úplnosti odôvodnenia rozhodnutia o väzbe) vytknúť.

32. Poukazujúc na uvedené ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016 rozhodne nemohol považovať za nedostatočné.

33. Odôvodneniu napadnutého rozhodnutia sťažovateľ vytýkal aj jeho nepravdivosť, ktorá spočívala v tom, že dovolací súd mal uviesť, že *„v pôvodnom konaní bolo potrebné najskôr vydať príkaz na zatknutie, konať proti mne ako proti ušlému a prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu zabezpečiť moje vydanie z Anglicka do výkonu trestu odňatia slobody, pričom zo spisu jasne vyplýva, že opatrením zo dňa 5. 11. 2011 súd rozhodol, že sa bude konať ako proti ušlému, následne bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Pov. Bystrica dňa 15. 10. 2012, následne vyhlásený rozsudok KS TN dňa 18. 4. 2013 a až dňa 17. 5. 2013 bol vydaný európsky zatýkací rozkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol realizovaný dňa 23. 10. 2013 v Londýne, kde som bol zadržaný*

v práci“. Podľa názoru ústavného súdu pre účely odôvodnenia potreby vzatia sťažovateľa do väzby však nebolo podstatným ani tak to, ktorý úkon predchádzal inému, resp. v akom poradí boli tieto úkony vykonané, ale podstatným bolo, že vôbec realizácia takýchto úkonov bola v trestnej veci sťažovateľa nevyhnutá.

34. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade už bola väzba podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku „vyčerpaná“, a teda opätovne nemohol byť do väzby vzatý z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ústavný súd poznamenáva, že podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe a podľa § 380 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby podľa odseku 1 alebo 2 sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní. Za takejto platnej a účinnej právnej (zákonnej) úpravy „vyčerpanie“ väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku pred rozhodnutím o osobnej slobode v dovolacom konaní nijako neprekážalo opätovnému vzatiu do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keďže tá sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní. Aj s touto skutočnosťou najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sťažovateľa oboznámil.

35. Ak je sťažovateľ presvedčený, že mu najvyšší súd odňal právo na riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o väzbe, potom je potrebné poukázať na ustanovenie § 83 ods. 1 Trestného poriadku, a to konkrétne jeho druhú vetu, podľa ktorej sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak. A keďže v rámci právnej úpravy dovolacieho konania zákon (Trestný poriadok) inak neustanovuje, bol postup dovolacieho súdu pri poučení sťažovateľa o opravnom prostriedku správny v súlade s procesnoprávnym predpisom, ktorým sa konanie riadilo.

36. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, že *„proti uzneseniu o väzbe na prvom stupni je sťažnosť vždy prípustná a ak uznesenie prvého stupňa vydá NS SR o podanej sťažnosti rozhoduje iný senát NS SR v päťčlennom zložení“*, žiaľ túto nemožno akceptovať, pretože takúto úpravu Trestný poriadok nepozná. Sťažovateľovmu tvrdeniu sa najviac približuje úprava podľa § 185 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého proti uzneseniu

odvolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne iný senát tohto súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu, avšak to nebol prípad sťažovateľa.

37. Ako z dosiaľ uvedeného vyplýva, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 10/2016 z 19. júla 2016 o vzatí sťažovateľa do väzby nemožno v žiadnom prípade považovať za svojvoľné. So všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode nevyhnutnými otázkami sa dovolací súd zaoberal a ústavne konformným spôsobom sa s nimi vysporiadal. Za týchto okolností nevznikol žiaden priestor na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Tak z ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj z ustanovení čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru jasne vyplýva, že k pozbaveniu osobnej slobody musí dôjsť v súlade so zákonom, ktorým je v danom prípade Trestný poriadok. V prípade sťažovateľa všetko nasvedčuje záveru, že to tak aj bolo.

38. Vzhľadom na uvedené ústavnému súdu neostávalo iné, iba sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti vo vzťahu k návrhu na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

40. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takejto žiadosti vyhovie, ak to odôvodňujú osobné, majetkové a zárobné pomery žiadateľa a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Ústavný súd v tomto prípade upustil od rozhodovania o tejto žiadosti z dôvodov procesnej ekonómie, pretože ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2017